

נדרים יא:יב – נזיר א:ג

פרק יא – משנה יב

בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונוטלות כתבה, האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינך, נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר, שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה. אלא האומרת טמאה אני לך, תביא ראיה לדבריה. שמים ביני לבינך, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יפר חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים.

פרק א : משנה א

כל פנויי נזירות כנזירות. האומר אהא, הרי זה נזיר. או אהא נוה, נזיר. נזיק, נזיח, פזיח, הרי זה נזיר. הריני כזה, הריני מסלסל, הריני מכלכל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפרים, רבי מאיר אומר, נזיר. וחכמים אומרים, אינו נזיר.

פרק א : משנה ב

הריני נזיר מן החרצנים, ומן הזגים, ומן התגלחת, ומן הטמאה, הרי זה נזיר וכל דקדוקי נזירות עליו. הריני כשמשון, כבן מנוח, כבעל דלילה, כמי שעקר דלתות עזה, כמי שנקרו פלשתים את עיניו, הרי זה נזיר שמשון. מה בין נזיר עולם לנזיר שמשון. נזיר עולם, הכביד שערו, מקל בתער ומביא שלש בהמות. ואם נטמא, מביא קרבן טמאה. נזיר שמשון, הכביד שערו, אינו מקל. ואם נטמא, אינו מביא קרבן טמאה.

פרק א : משנה ג

סתם נזירות שלשים יום. אמר הריני נזיר אחת גדולה, הריני נזיר אחת קטנה, אפלו מכאן ועד סוף העולם, נזיר שלשים יום. הריני נזיר ויום אחד, הריני נזיר ושעה אחת, הריני נזיר אחת ומחצה, הרי זה נזיר שתים. הריני נזיר שלשים יום ושעה אחת, נזיר שלשים ואחד יום, שאין נוזרים לשעות.

נזיר א:ד – א:ז

פרק א: משנה ד

הריני נזיר כשער ראשי, וכעפר הארץ, וכחול הים, הרי זה נזיר עולם ומגלח אחת לשלשים יום.
רבי אומר, אין זה מגלח אחת לשלשים יום.
ואיזהו שמגלח אחת לשלשים יום, האומר הרי עלי נזירות כשער ראשי, וכעפר הארץ, וכחול הים:

פרק א: משנה ה

הריני נזיר מלא הבית או מלא הקפה, בודקין אותו, אם אמר אחת גדולה נזרתי, נזיר שלשים יום.
ואם אמר סתם נזרתי, רואין את הקפה כאלו היא מלאה חרדל, ונזיר כל ימיו:

פרק א: משנה ו

הריני נזיר מכאן עד מקום פלוני, אומדין כמה ימים מכאן עד מקום פלוני, אם פחות משלשים יום, נזיר שלשים יום, ואם לאו, נזיר כמנין הימים:

פרק א: משנה ז

הריני נזיר כמנין ימות החמה, מונה נזירות כמנין ימות החמה.
אמר **רבי יהודה**, מעשה היה, כיון שהשלים מת:

נזיר ב:א – ב:ד

פרק ב: משנה א

הריני נזיר כן הגרוגרות ומן הדבילה, בית שמאי אומרים, נזיר, ובית הלל אומרים, אינו נזיר. אמר רבי יהודה, אף כשאמרו בית שמאי, לא אמרו אלא באומר הרי הן עלי קרבן:

פרק ב: משנה ב

אמר, אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומדת אני. אמר, הדלת הזה הריני נזיר אם נפתח אני. בית שמאי אומרים, נזיר, ובית הלל אומרים, אינו נזיר. אמר רבי יהודה, אף כשאמרו בית שמאי, לא אמרו אלא באומר הרי פרה זו עלי קרבן אם עומדת היא:

פרק ב: משנה ג

מזגו לו את הכוס, ואמר הריני נזיר כמנו, הרי זה נזיר. מעשה באשה אחת שהיתה שפורה ומזגו לה את הכוס, ואמרה הריני נזירה כמנו, אמרו חכמים, לא נתכונה אלא לומר הרי הוא עלי קרבן:

פרק ב: משנה ד

הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומטמא למתים, הרי זה נזיר ואסור בכלן. יודע אני שיש נזירות אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין, הרי זה אסור. ורבי שמעון מתיר. יודע אני שהנזיר אסור ביין אבל סבור הייתי שחכמים מתירים לי מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין, או מפני שאני קובר את המתים, הרי זה מתיר. ורבי שמעון אוסר:

נזיר ב:ה – ב:ח

פרק ב: משנה ה

הריני נזיר ועלי לגלח נזיר, ושמע חברו ואמר ואני ועלי לגלח נזיר, אם היו פקחים, מגלחים זה את זה. ואם לאו, מגלחים נזירים אחרים:

פרק ב: משנה ו

הרי עלי לגלח חצי נזיר, ושמע חברו ואמר ואני עלי לגלח חצי נזיר, זה מגלח נזיר שלם וזה מגלח נזיר שלם, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, זה מגלח חצי נזיר וזה מגלח חצי נזיר:

פרק ב: משנה ז

הריני נזיר לכשיהיה לי בן, ונולד לו בן, הרי זה נזיר. נולד לו בת, טמטום, ואנדרוגינוס, אינו נזיר. אם אמר, כשאראה, כשיהיה לי ולד, אפלו נולד לו בת, טמטום, ואנדרוגינוס, הרי זה נזיר:

פרק ב: משנה ח

הפילה אשתו, אינו נזיר. רבי שמעון אומר, יאמר, אם היה בן קימא, הרי אני נזיר חובה. ואם לאו, הרי אני נזיר נדבה. חזרה וילדה, הרי זה נזיר. רבי שמעון אומר, יאמר, אם הראשון בן קימא, הראשון חובה וזו נדבה. ואם לאו, הראשון נדבה וזו חובה:

נזיר ביט – ג:ב

פרק ב : משנה ט

הריני נזיר, ונזיר כשיהיה לי בן, התחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן, משלים את שלו ואחר כך מונה את של בנו.
הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר, התחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן, מניח את שלו ומונה את של בנו, ואחר כך משלים את שלו:

פרק ב : משנה י

הריני נזיר לכשיהא לי בן, ונזיר מאה יום. נולד לו בן עד שבועים, לא הפסיד כלום.
לאחר שבועים, סותר שבועים, שאין תגלחת פחות משלשים יום:

פרק ג : משנה א

מי שאמר הריני נזיר, מגלח יום שלשים ואחד.
ואם גלח ליום שלשים, יצא.
הריני נזיר שלשים יום, אם גלח ליום שלשים לא יצא:

פרק ג : משנה ב

מי שנזר שתי נזיריות, מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד, ואת השנייה יום ששים ואחד.
ואם גלח את הראשונה יום שלשים, מגלח את השנייה יום ששים.
ואם גלח יום ששים חסר אחד, יצא.
וזו עדות העיד **רבי פפיס** על מי שנזר שתי נזיריות, שאם גלח את הראשונה שלשים יום, מגלח את השנייה יום ששים.
ואם גלח ליום ששים חסר אחד, יצא, שיום שלשים עולה לו מן המניין:

נזיר ג:ג – ג:ו

פרק ג : משנה ג

מי שאמר הריני נזיר, נטמא יום שלשים, סותר את הכל.
רבי אליעזר אומר, אינו סותר אלא שבועה.
הריני נזיר שלשים יום, נטמא יום שלשים, סותר את הכל:

פרק ג : משנה ד

הריני נזיר מאה יום, נטמא יום מאה, סותר את הכל.
רבי אליעזר אומר, אינו סותר אלא שלשים.
נטמא יום מאה ואחד, סותר שלשים יום. **רבי אליעזר** אומר, אינו סותר
אלא שבועה:

פרק ג : משנה ה

מי שנזר והוא בבית הקברות, אפלו היה שם שלשים יום, אין עולין לו
מן המנין ואינו מביא קרבן טמאה.
יצא ונכנס, עולין לו מן המנין ומביא קרבן טמאה. **רבי אליעזר** אומר, לא
בו ביום, שנאמר (במדבר ו) והימים הראשנים יפלו, עד שיהיו לו ימים
ראשונים:

פרק ג : משנה ו

מי שנזר נזירות הרבה והשלים את נזירותו, ואחר כך בא לארץ, **בית**
שמאי אומר, נזיר שלשים יום, **ובית הלל** אומר, נזיר בתחלה.
מעשה בהילני המלכה, שהלך בנה למלחמה, ואמרה, אם יבא בני מן
המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים, ובא בנה מן המלחמה, והיתה
נזירה שבע שנים.
ובסוף שבע שנים עלתה לארץ, והורוה **בית הלל** שתהא נזירה עוד שבע
שנים אחרות.
ובסוף שבע שנים נטמאת, ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה. אמר **רבי**
יהודה, לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה:
גלח ליום ששים חסר אחד, יצא, שיום שלשים עולה לו מן המנין:

נזיר ג:ז – ד:ג

פרק ג : משנה ז

מי שהיו שתי כתי עדים מעידות אותו, אלו מעידים שנזר שתיים, ואלו מעידים שנזר חמש, **בית שמאי** אומרים, נחלקה העדות ואין כאן נזירות. **ובית הלל** אומרים, יש בכלל חמש שתיים, שיהא נזיר שתיים.

פרק ד : משנה א

מי שאמר הריני נזיר, ושמע חברו ואמר ואני, ואני, כלם נזירין. התר הראשון, התרו כלן. התר האחרון, האחרון מתר וכלם אסורין. אמר הריני נזיר, ושמע חברו ואמר, פי כפיו ושערי כשערו, הרי זה נזיר. הריני נזיר, ושמעה אשתו ואמרה, ואני, מפר את שלה, ושלו קים. הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר, ואני, אינו יכול להפר.

פרק ד : משנה ב

הריני נזיר, ואת, ואמרה אמן, מפר את שלה, ושלו קים. הריני נזירה, ואתה, ואמר אמן, אינו יכול להפר.

פרק ד : משנה ג

האשה שנדרה בנזיר, והיתה שותה בין ומטמאה למתים, הרי זו סופגת את הארבעים. הפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה, והיתה שותה בין ומטמאה למתים, אינה סופגת את הארבעים. **רבי יהודה** אומר, אם אינה סופגת את הארבעים, תספג מכת מרדות.

נזיר ד:ד – ד:ז

פרק ד – משנה ד

הָאִשָּׁה שְׁנַדְדָה בְּנֹזֵיר וְהִפְרִיֶשָׁה אֶת בְּהֵמָתָהּ וְאַחַר כֵּךְ הִפָּר לָהּ בַּעֲלָהּ, אִם שָׁלוּ הֵיטָה בְּהֵמָתָהּ, תֵּצֵא וְתִרְעָה בְּעֵדֶר.
וְאִם שָׁלָה הֵיטָה בְּהֵמָתָהּ, הַחֲטָאת תָּמוּת, וְעוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה, וְהַשְּׁלָמִים יִקְרְבוּ שְׁלָמִים, וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם.
הָיוּ לָהּ מַעוֹת סְתוּמִים, יָפְלוּ לְנִדְבָהּ. מַעוֹת מְפֹרָשִׁים, דְּמֵי חֲטָאת, יִלְכוּ לִים הַמֶּלֶח, לֹא נֶהְנִים וְלֹא מוֹעֲלִים בָּהּ.
דְּמֵי עוֹלָה, יִבְיֵאוּ עוֹלָה, וּמוֹעֲלִים בָּהּ. דְּמֵי שְׁלָמִים, יִבְיֵאוּ שְׁלָמִים, וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם.

פרק ד – משנה ה

נֹזֵר עָלֶיהָ אֶחָד מִן הַדְּמִים, אֵינּוּ יָכוֹל לְהִפָּר. **רַבִּי עֲקִיבָא** אֹמֵר, אֶפְלוּ נִשְׁחָטָה עָלֶיהָ אַחַת מִכָּל הַבְּהֵמוֹת, אֵינּוּ יָכוֹל לְהִפָּר.
בְּמֵה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּתַגְלַחַת הַטְּהָרָה. אֲבָל בְּתַגְלַחַת הַטְּמֵאָה, יָפָר, שֶׁהוּא יָכוֹל לֹמַר אִי אֶפְשִׁי בְּאִשָּׁה מְנוּלָת.
רַבִּי אֹמֵר, אִף בְּתַגְלַחַת הַטְּהָרָה יָפָר, שֶׁהוּא יָכוֹל לֹמַר אִי אֶפְשִׁי בְּאִשָּׁה מְנוּלָת.

פרק ד – משנה ו

הָאִישׁ מְדִיר אֶת בְּנוֹ בְּנֹזֵיר, וְאִין הָאִשָּׁה מְדִירָת אֶת בְּנָהּ בְּנֹזֵיר.
כִּי־צָד, גִּלַּח אוֹ שְׁגַלְחוּהוּ קְרוֹבֵיו, מִחָה אוֹ שְׁמַחוּ קְרוֹבֵיו, הֵיטָה לוֹ בְּהֵמָה מְפֹרָשֶׁת, הַחֲטָאת תָּמוּת וְעוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה וְהַשְּׁלָמִים יִקְרְבוּ שְׁלָמִים, וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם.
הָיוּ לוֹ מַעוֹת סְתוּמִין, יָפְלוּ לְנִדְבָהּ.
מַעוֹת מְפֹרָשִׁין, דְּמֵי חֲטָאת יִלְכוּ לִים הַמֶּלֶח, לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין.
דְּמֵי עוֹלָה, יִבְיֵאוּ עוֹלָה וּמוֹעֲלִין בָּהּ. דְּמֵי שְׁלָמִים, יִבְיֵאוּ שְׁלָמִים, וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם.

פרק ד - משנה ז

הָאִישׁ מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו וְאִין הָאִשָּׁה מְגַלַּחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיהָ.
כִּי צָד. מִי שֶׁהָיָה אָבִיו נָזִיר וְהִפְרִישׁ מְעוֹת סְתוּמִים עַל נְזִירוֹתוֹ וּמֵת, וְאָמַר
הָרִינִי נָזִיר עַל מְנַת שְׂאֵגְלַח עַל מְעוֹת אָבִיא, אָמַר **רַבִּי יוֹסֵי**, הָרִי אֱלוֹ יִפְלוּ
לְנִדְבָה, אִין זֶה מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו.
אִיזְהוּ שְׂמֹגְלַח עַל נְזִירוֹת אָבִיו, מִי שֶׁהָיָה הוּא וְאָבִיו נְזִירִים וְהִפְרִישׁ אָבִיו
מְעוֹת סְתוּמִים לְנְזִירוֹתוֹ וּמֵת, זֶהוּ שְׂמֹגְלַח עַל נְזִירוֹת אָבִיו.

נזיר הא – ה:ד

פרק ה – משנה א

בית שמאי אומרים, הקדש טעות הקדש. ובית הלל אומרים, אינו הקדש. כיצד.
אמר, שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש, ויצא לבן, בית שמאי אומרים הקדש, ובית הלל אומרים אינו הקדש.

פרק ה – משנה ב

דינר זהב שיעלה בידי ראשון הרי הוא הקדש, ועלה של כסף, בית שמאי אומרים הקדש, ובית הלל אומרים אינו הקדש.
חבית של יין שתעלה בידי ראשונה הרי היא הקדש, ועלתה של שמן, בית שמאי אומרים הקדש, ובית הלל אומרים אינו הקדש.

פרק ה – משנה ג

מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסרו, מונה משעה שנדר.
נשאל לחכם והתירו, היתה לו בהמה מפרשת, תצא ותרע בעדר.
אמרו בית הלל לבית שמאי, אי אתם מודים בזה שהוא הקדש טעות שתצא ותרעה בעדר.
אמרו להן בית שמאי, אי אתם מודים במי שטעה וקרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שהוא מקדש. אמרו להם בית הלל, לא השבט קדשו.
ומה אלו טעה והניח את השבט על שמיני ועל שנים עשר, שמא עשה כלום. אלא כתוב שקדש את העשירי, הוא קדש את התשיעי ואת אחד עשר.

פרק ה – משנה ד

מי שנדר בנזיר והלך להביא את בהמתו ומצאה שנגנבה, אם עד שלא נגנבה בהמתו נזר, הרי זה נזיר. ואם משנגנבה בהמתו נזר, אינו נזיר.
וזו טעות טעה נחום המדי כשעלו נזירים מן הגולה ומצאו בית המקדש חרב, אמר להם נחום המדי, אלו הייתם יודעים שבית המקדש חרב הייתם נוזרים. אמרו לו לא, והתירו נחום המדי וכשבא הדבר אצל חכמים, אמרו לו, כל שנזר עד שלא חרב בית המקדש, נזיר. ומשחרב בית המקדש, אינו נזיר.

נזיר הנה – ו:א

פרק ה: משנה ה

היו מהלכין בדרך ואחד בא כנגדו, אמר אחד מהו הריני נזיר שזה פלוני, ואחד אמר הריני נזיר שאין זה פלוני, הריני נזיר שאחד מכם נזיר, שאין אחד מכם נזיר, ששניכם נזירים, שכלכם נזירים, **בית שמאי** אומרים כלם נזירים. **ובית הלל** אומרים, אינו נזיר אלא מי שלא נתקינו דבריו. **ורבי טרפון** אומר, אין אחד מהם נזיר:

פרק ה: משנה ו

הרתיע לאחוריו, אינו נזיר. **רבי שמעון** אומר, יאמר, אם היה כדברי, הריני נזיר חובה. ואם לאו, הריני נזיר נדבה:

פרק ה: משנה ז

ראה את הכוי ואמר, הריני נזיר שזה חיה, הריני נזיר שזה חיה, הריני נזיר שזה אינו חיה, הריני נזיר שזה בהמה, הריני נזיר שאין זה בהמה, הריני נזיר שזה חיה ובהמה, הריני נזיר שאין זה לא חיה ולא בהמה, הריני נזיר שאחד מכם נזיר, הריני נזיר שאין אחד מכם נזיר, הריני נזיר שכלכם נזירים, הרי כלם נזירים:

פרק ו: משנה א

שלשה מינין אסורין בנזיר, הטמאה והתגלחת והיוצא מן הגפן. וכל היוצא מן הגפן מצטרפין זה עם זה. ואינו חייב עד שיאכל מן הענבים כזית. משנה ראשונה, עד שישתה רביעית יין. **רבי עקיבא** אומר, אפלו שרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף כזית, חייב:

נזיר ו:ב - ו:ה

פרק ו - משנה ב

וְחַיֵּב עַל הַיַּיִן בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, וְעַל הָעֲנָבִים בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, וְעַל הַחֲרָצִיִּים בְּפָנָיו עֲצָמוֹ, וְעַל הַזָּגִים בְּפָנָיו עֲצָמוֹ.

רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אָמַר, אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיֵאֵכַל שְׁנֵי חֲרָצִיִּים וְזָגוֹן. אֲלוֹ הֵן חֲרָצִיִּים וְאֲלוֹ הֵן זָגִים, הַחֲרָצִיִּים אֲלוֹ הַחִיצוֹנִים, הַזָּגִים אֲלוֹ הַפְּנִימִים, דְּכָרִי רַבִּי יְהוֹזָדָה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁלֹא תִטְעָה, כְּזוֹג נֶשֶׁל בְּהֵמָה, הַחִיצוֹן זוֹג וְהַפְּנִימִי עִנְכָּל.

פרק ו - משנה ג

סֵתֵם נְזִירוֹת שְׁלֹשִׁים יוֹם. גִּלַּח אוֹ שֶׁגִּלְחוּהוּ לְסֻטִים, סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם. נְזִיר שֶׁגִּלַּח בֵּין כְּזוֹג בֵּין כְּתַעַר אוֹ שֶׁסִּפְסַף כָּל שָׁהוּא, חַיֵּב. נְזִיר חוֹפֵף וּמְפַסֵּס, אֲבָל לֹא סוֹרֵק.

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אָמַר, לֹא יַחוּף בְּאֲדָמָה, מִפְּנֵי שֶׁמִּשְׁרֵת אֶת הַשַּׁעַר.

פרק ו - משנה ד

נְזִיר שֶׁהָיָה שׁוֹתֵה יַיִן כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אֶחָת. אֶמְרוּ לוֹ אֵל תִּשְׁתֶּה אֵל תִּשְׁתֶּה, וְהוּא שׁוֹתֵה, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הָיָה מְגַלַּח כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אֶחָת. אֶמְרוּ לוֹ אֵל תִּגְלַח אֵל תִּגְלַח, וְהוּא מְגַלַּח, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הָיָה מִטְמֵא לְמֵתִים כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אֶחָת. אֶמְרוּ לוֹ אֵל תִּטְמֵא אֵל תִּטְמֵא, וְהוּא מִטְמֵא, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

פרק ו - משנה ה

שְׁלֹשָׁה מִיְבִינֵי אֶסוּרִין בְּנְזִיר, הַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחַת וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן. חֹמֶר בְּטְמֵאָה וּבַתְּגַלְחַת מִבִּיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן, שֶׁהַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחַת סוֹתְרִין, וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן אֵינוֹ סוֹתֵר.

חֹמֶר בִּיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן מִבְּטְמֵאָה וּבַתְּגַלְחַת, שֶׁהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן לֹא הִתֵּר מִכָּלְלוֹ, וְטְמֵאָה וְתְגַלְחַת הִתְרוּ מִכָּלְלוֹ בַּתְּגַלְחַת מִצָּהָה וּבְמֵת מִצָּהָה. וְחֹמֶר בְּטְמֵאָה מִבְּתְגַלְחַת, שֶׁהַטְּמֵאָה סוֹתְרֵת אֶת הַכֹּל וְחַיֵּבִין עָלֶיהָ קֶרֶבֶן, וְתְגַלְחַת אֵינָה סוֹתְרֵת אֶלָּא שְׁלֹשִׁים יוֹם וְאֵין חַיֵּבִין עָלֶיהָ קֶרֶבֶן.

נזיר ו:ו – ו:ט

פרק ו: משנה ו

תגלחת הטמאה פיצד, הִיָּה מִזֶּה בְּשִׁלְשִׁי וּבְשִׁבְעִי, וּמְגַלַּח בְּשִׁבְעִי,
וּמְבִיא קִרְבָּנֹתָיו בְּשִׁמְיָנִי. וְאִם גָּלַח בְּשִׁמְיָנִי, מְבִיא קִרְבָּנֹתָיו בּוֹ בַיּוֹם,
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
אָמַר לוֹ רַבִּי טַרְפוֹן, מַה בֵּין זֶה לְמוֹצֵרַע. אָמַר לוֹ, זֶה טְהָרָתוֹ תְלוּיָהּ בְּיָמִין,
וּמוֹצֵרַע טְהָרָתוֹ תְלוּיָהּ בְּתַגְלַחְתּוֹ, וְאִינוּ מְבִיא קִרְבָּן אֲלָא אִם כֵּן הִיָּה מְעַרְב
שְׁמוֹשׁ:

פרק ו: משנה ז

תגלחת הטהרה פיצד, הִיָּה מְבִיא שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת, חֲטָאת עוֹלָה וּשְׁלָמִים,
וְשׁוֹחֵט אֶת הַשְּׁלָמִים, וּמְגַלַּח עֲלֵיהֶם, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אָמַר, לֹא הִיָּה מְגַלַּח אֲלָא עַל הַחֲטָאת, שֶׁהַחֲטָאת קוֹדֶמֶת בְּכָל
מְקוֹם. וְאִם גָּלַח עַל אַחַת מִשְׁלֹשֹׁתָיו, יֵצֵא:

פרק ו: משנה ח

רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, הֵבִיא שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת וְלֹא פָּרַשׁ, הֲרֵאוּיָהּ
לְחֲטָאת תְּקָרֵב חֲטָאת, לְעוֹלָה תְּקָרֵב עוֹלָה, לְשְׁלָמִים תְּקָרֵב שְׁלָמִים.
הִיָּה נוֹטֵל שְׁעָר רֹאשׁ נִזְרוֹ וּמְשַׁלַּח תַּחַת הַדּוֹד. וְאִם גָּלַח בְּמַדִּינָה הִיָּה
מְשַׁלַּח תַּחַת הַדּוֹד.
בְּמָה דְּבָרִים אָמּוּרִים, בְּתַגְלַחַת הַטְּהָרָה. אָבֵל בְּתַגְלַחַת הַטְּמָאָה, לֹא הִיָּה
מְשַׁלַּח תַּחַת הַדּוֹד.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר, הַכֹּל מְשַׁלְּחִין תַּחַת הַדּוֹד, חוּץ מִן הַטְּמָא שֶׁבְּמַדִּינָה בְּלִבָּד:

פרק ו: משנה ט

הִיָּה מְבַשֵּׁל אֶת הַשְּׁלָמִים אוֹ שׁוֹלֵקוֹן. הִפְהוּ נוֹטֵל אֶת הַזְּרוּעַ בְּשִׁלָּה מִן הָאֵיל,
וְחָלַת מִצָּה אַחַת מִן הַסֵּל, וְרִקִּיק מִצָּה אַחַד, וְנוֹתֵן עַל כַּפֵּי הַנְּזִיר וּמְנִיפֵן,
וְאַחַר כֵּן הֵתֵר הַנְּזִיר לְשִׁתּוֹת יָיִן וְלֵהֲטָמָא לְמַתִּים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כֵּיוֹן שֶׁנִּזְרַק עָלָיו אַחַד מִן הַדָּמִים, הֵתֵר הַנְּזִיר לְשִׁתּוֹת
בִּיָּין וְלֵהֲטָמָא לְמַתִּים:

נזיר וי – ז:ב

פרק ו: משנה י

גלח על הזבח ונמצא פסול, תגלחתו פסולה, וזבחו לא עלו לו.
גלח על החטאת שלא לשמה ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן, תגלחתו פסולה, וזבחו לא עלו לו.
גלח על העולה או על השלמים שלא לשמן ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן, תגלחתו פסולה, וזבחו לא עלו לו.
רבי שמעון אומר, אותו הזבח לא עלה לו, אבל שאר זבחים עלו לו.
ואם גלח על שלשתו ונמצא אחד מהו כשר, תגלחתו כשרה, ויביא שאר הזבחים:

פרק ו: משנה יא

מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא, **רבי אליעזר** אומר, סותר את הכל ו**חכמים** אומרים, יביא שאר קרבנותיו ויטרה.
אמרו לו, מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו ואמרו לה על בתה שהיתה מסכנת, והלכה ומצאתה שמתה, ואמרו **חכמים**, תביא שאר קרבנותיה ויטרה:

פרק ז: משנה א

כהן גדול ונזיר אינן מטמאין לקרוביהן, אבל מטמאין למת מצוה. היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה, **רבי אליעזר** אומר, יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר. **וחכמים** אומרים, יטמא נזיר ואל יטמא כהן גדול.
אמר להם **רבי אליעזר**, יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טמאתו, ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על טמאתו.
אמרו לו, יטמא נזיר שאין קדשתו קדשת עולם, ואל יטמא כהן שקדשתו קדשת עולם:

פרק ז: משנה ב

עַל אֱלוֹ טִמְאוֹת הַנְּזִיר מִגִּלַּח, עַל הַמֵּת, וְעַל כְּזִית מִן הַמֵּת, וְעַל כְּזִית נֶצֶל
וְעַל מְלֵא תִרְוֹד רֶקֶב, עַל הַשְּׂדֵרָה וְעַל הַגְּלִגְלִת וְעַל אֲבֵר מִן הַמֵּת וְעַל אֲבֵר
מִן הַחַי שֵׁשׁ עָלָיו בְּשָׂר כְּרָאוּי, וְעַל חֲצִי קֶב עֲצָמוֹת וְעַל חֲצִי לֶג דָּם, עַל
מִגָּעוֹ וְעַל מִשְׁאֵן וְעַל אֶהָלוֹ, וְעַל עֶצֶם כְּשִׁעְרָה, עַל מִגָּעוֹ וְעַל מִשְׁאֵן.
עַל אֱלוֹ הַנְּזִיר מִגִּלַּח וּמִזֶּה בְּשִׁלְשֵׁי וּבִשְׁבִיעֵי, וְסוֹתֵר אֶת הַקּוֹדֶמִין, וְאִינוֹ
מִתְחִיל לְמִנּוֹת אֶלָּא עַד שִׁיטְהַר וּמִבִּיא אֶת קִרְבָּנוֹתָיו:

נזיר זג – ח:ב

פרק ז: משנה ג

אבל הסככות, והפרעות, ובית הפרס, וארץ העמים, והגולל, והדופק, ורביעית דם, ואהל, ורבע עצמות, וכלים הנוגעים במת, וימי ספרו, וימי גמרו, על אלו אין הנזיר מגלח, ומזה בשלישי ובשביעי, ואינו סותר את הקודמין, ומתחיל ומונה מיד, וקרבו אין לו. באמת אמרו, ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצרע, הרי אלו עולין לו:

פרק ז: משנה ד

אמר רבי אליעזר משום רבי יהושע, כל טמאה מן המת שהנזיר מגלח עליה, חיבין עליה על ביאת מקדש. וכל טמאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה, אין חיבין עליה על ביאת מקדש. אמר רבי מאיר, לא תהא זו קלה מן השרץ. אמר רבי עקיבא, דנתי לפני רבי אליעזר, מה אם עצם כשערה שאינו מטמא אדם באהל, הנזיר מגלח על מגעו ועל משאו. רביעית דם שהוא מטמא אדם באהל, אינו דין שיהא הנזיר מגלח על מגעה ועל משאה. אמר לי, מה זה עקיבא, אין דנין פאן מקל וחמר. וכשבאתי והרציתי את הדברים לפני רבי יהושע, אמר לי, יפה אמרת, אלא כן אמרו הלכה:

פרק ח: משנה א

שְׁנֵי נְזִירִים שְׁאָמְרוּ לָהֶן אֶחָד, רְאִיתִי אֶחָד מִכֶּם שֶׁנִּטְמָא וְאִינִי יוֹדֵעַ אִיזָה מִכֶּם, מְגַלְחִין וּמְבִיאִין קָרְבַּן טְמֵאָה וְקָרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמְרִי, אִם אֲנִי הוּא הַטְּמֵא, קָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלֶךְ.

וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלֶךְ. וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם, וּמְבִיאִין קָרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמְרִי, אִם אֲנִי הוּא הַטְּמֵא, קָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלֶךְ וְזֶה קָרְבַּן טְהוֹרָתִי.

וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלֶךְ וְזֶה קָרְבַּן טְהוֹרָתִי.

מֵת אֶחָד מֵהֶן, אָמַר **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**, יִבְקֹשׁ אֶחָד מִן הַשּׁוֹק שֶׁיִּדְרֹךְ כְּנֶגְדּוֹ בְּנֹזֵר, וְאוֹמְרִי, אִם טְמֵא הָיִיתִי, הֲרִי אֶתָּה נְזִיר מִיָּד.

וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי, הֲרִי אֶתָּה נְזִיר אַחֲרֵי שְׁלֹשִׁים יוֹם. וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם, וּמְבִיאִין קָרְבַּן טְמֵאָה וְקָרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמְרִי, אִם אֲנִי הוּא הַטְּמֵא, קָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלֶךְ.

וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְמֵאָה בְּסַפֵּק. וְסוֹפְרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְבִיאִין קָרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמְרִי, אִם אֲנִי הוּא הַטְּמֵא, קָרְבַּן טְמֵאָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלֶךְ וְזֶה קָרְבַּן טְהוֹרָתִי.

וְאִם אֲנִי הוּא הַטְּהוֹר, קָרְבַּן טְהוֹרָה שְׁלִי וְקָרְבַּן טְמֵאָה בְּסַפֵּק וְזֶהוּ קָרְבַּן טְהוֹרָתִי.

אָמַר לוֹ **בֶּן זֹזְמָא**, וּמִי שׁוֹמֵעַ לוֹ שֶׁיִּדְרֹךְ כְּנֶגְדּוֹ בְּנֹזֵר. אֲלֵא מְבִיא חֲטָאת הָעוֹף וְעוֹלֹת בְּהֵמָה, וְאוֹמְרִי, אִם טְמֵא הָיִיתִי, הַחֲטָאת מַחֻבָּתִי וְהָעוֹלָה נִדְבָה.

וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי, הָעוֹלָה מַחֻבָּתִי וְהַחֲטָאת בְּסַפֵּק. וְסוֹפֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְבִיא קָרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמְרִי, אִם טְמֵא הָיִיתִי, הָעוֹלָה הָרֵאשׁוֹנָה נִדְבָה וְזֶה חוֹבָה.

וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי, הָעוֹלָה הָרֵאשׁוֹנָה חוֹבָה וְזֶה נִדְבָה, וְזֶה שְׁאָר קָרְבָּנֵי. אָמַר **רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ**, נִמְצָא זֶה מְבִיא קָרְבָּנֹתָיו לַחֲצָאִים. אֲבָל הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים לְבֵן זֹזְמָא:

פרק ח: משנה ב

נְזִיר שֶׁהָיָה טְמֵא בְּסַפֵּק וּמַחְלֵט בְּסַפֵּק, אוֹכֵל בְּקִדְשִׁים אַחֲרֵי שְׁשִׁים יוֹם, וְשׁוֹתֵה יַיִן וּמְטַמֵּא לְמֵתִים אַחֲרֵי מָאָה וְעֶשְׂרִים יוֹם, שֶׁתְּגַלַּחַת הַנֶּגַע דּוֹחָה תְּגַלַּחַת הַנְּזִיר בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא וְדָאִי, אֲבָל בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא סָפֵק אִינָה דּוֹחָה:

נזיר ט:א – ט:ד

פרק ט: משנה א

הגוים אין להם נזירות. נשים ועבדים יש להם נזירות. חמור בנשים מבעבדים, שהוא כופה את עבדו ואינו כופה את אשתו. חמור בעבדים מבנשים, שהוא מפר נדרי אשתו ואינו מפר נדרי עבדו. הפר לאשתו, הפר עולמית. הפר לעבדו, יצא לחרות משלים נזירותו. עבר מכנגד פניו, רבי מאיר אומר, לא ישתה, ורבי יוסי אומר, ישתה:

פרק ט: משנה ב

נזיר שגלח ונודע לו שהוא טמא, אם טמאה ידועה, סותר. ואם טמאת התהום, אינו סותר. אם עד שלא גלח, בין כד ובין כד סותר. כיצד, ירד לטבל במערה ונמצא מת צף על פי המערה, טמא. נמצא משקע בקרקע המערה, ירד להקר, טהור. לטהר מטמאת מת, טמא, שחזקת טמא טמא וחזקת טהור טהור, שרגלים לדבר:

פרק ט: משנה ג

המוצא מת בתחלה משכב כדרכו, נוטלו ואת תבוסתו. מוצא שנים, נוטלן ואת תבוסתו. מוצא שלשה, אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמונה, הרי זו שכונת קברות. בודק הימנו ולהלן עשרים אמה. מוצא אחד בסוף עשרים אמה, בודק הימנו ולהלן עשרים אמה, שרגלים לדבר, שאלו מתחלה מוצאו, נוטלו ואת תבוסתו:

פרק ט: משנה ד

כל ספק נגעים בתחלה, טהור עד שלא נזקק לטמאה. משנזקק לטמאה, ספקו טמא. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, ובמשתה, במשא, ובקפיצה, ובחלי, ובמראה, ובהרהור. משנזקק לזיבה, אין בודקין אותו.

אנסו וספקו ושכבת זרעו, טמאין, שרגלים לדבר. המכה את חברו ואמדוהו למיתה, והקל ממה שהיה, לאחר מכאן הכביד ומת, חיב. **רבי נחמיה** אומר, פטור, שרגלים לדבר:

נזיר ט:ה – סוטה א:ג

פרק ט: משנה ה

נזיר היה שמואל, כדברי רבי נהוראי, שנאמר (שמואל א א) ומוֹרָה לֹא יֵעָלֶה עַל רֵאשׁוֹ, נֹאמֵר בְּשִׁמְשׁוֹן (שופטים יג) ומוֹרָה, וְנֹאמֵר בְּשִׁמְוֵאל ומוֹרָה, מֵה מוֹרָה הָאִמּוֹרָה בְּשִׁמְשׁוֹן, נזיר, אף מוֹרָה הָאִמּוֹרָה בְּשִׁמְוֵאל, נזיר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֵא אֵין מוֹרָה אֶלֶּא שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם. אָמַר לוֹ רַבִּי נְהוֹרַאי, וְהֵלֵא כִּבְר נֹאמֵר (שמואל א טז) וַיֹּאמֶר שִׁמְוֵאל אֵידָ אֶלְדָּ וְשָׁמַע שָׂאוֹל וְהִרְגָנִי, שֶׁכֶּבֶר הָיָה עָלָיו מוֹרָה שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם:

פרק א: משנה א

הִמְקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אֹמֵר, מְקַנָּא לָהּ עַל פִּי שְׁנַיִם, וּמִשְׁקָה עַל פִּי עַד אֶחָד אוֹ עַל פִּי עֶצְמוֹ. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אֹמֵר, מְקַנָּא לָהּ עַל פִּי שְׁנַיִם וּמִשְׁקָה עַל פִּי שְׁנַיִם:

פרק א: משנה ב

בִּיצַד מְקַנָּא לָהּ. אָמַר לָהּ בְּפָנֵי שְׁנַיִם, אֵל תְּדַבְּרִי עִם אִישׁ פְּלוֹנִי, וְדַבְּרָה עִמּוֹ, עֵדִין הִיא מִתְּרַת לְבֵיתָהּ וּמִתְּרַת לְאָכַל בְּתֵרוּמָה. נִכְנְסָה עִמּוֹ לְבֵית הַסֵּתֵר וְשִׁהַתָּה עִמּוֹ כְּדִי טְמֵאָה, אִסוּרָה לְבֵיתָהּ וְאִסוּרָה לְאָכַל בְּתֵרוּמָה. וְאִם מֵת, חוֹלְצַת וְלֹא מִתִּיבַמֵּת:

פרק א: משנה ג

וְאֵלוֹ אִסוּרוֹת מְלֹאכֵל בְּתֵרוּמָה, הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי לָךְ, וְשָׁבְאוֹ עֵדִים שֶׁהִיא טְמֵאָה, וְהָאוֹמֶרֶת אֲנִי שׁוֹתָה, וְשִׁבְעָלָה אֵינוֹ רוֹצֵה לְהִשְׁקוֹתָה, וְשִׁבְעָלָה בָּא עָלֶיהָ בְּדֶרֶךְ. כִּיצַד עוֹשֶׂה לָהּ, מוֹלִיכָה לְבֵית דִּין שֶׁבְּאוֹתוֹ מְקוֹם, וּמוֹסְרִין לוֹ שְׁנֵי תִלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁמָא יָבֵא עָלֶיהָ בְּדֶרֶךְ. רַבִּי יְהוֹדָה, אֹמֵר, בְּעָלָה נֹאמֵן עָלֶיהָ: